

ἀγριαμπελειὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀγριαβιλειὰ Εὐβ. (Ἰστ.) ἀγριαμπελειὰ ΑΜωραϊτίδ. Διηγ. 1,26 ΑΠαπαδιαμ. Πασχαλ. διηγ. 12 ἀγριαμπελειὰ Σκίαθ. ἀγριαβιλειὰ Σάμ. Σκόπ. ἡγριαβιλειὰ Σάμ. ἡγριαμπελειὰ Νάξ. (Βόθρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀμπελειὰ.

Ἡ ἀγριάμπελη 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: «Ἐν μέσῳ εὐωδῶν θάμνων καὶ τῶν λευκῶν ἀνθέων τῆς ἀγριαμπελειᾶς» ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν. «Λίγη ἀγριαμπελειὰ ἔκοψα γιὰ τὴν καλὴ χρονιά» ΑΜωραϊτίδ. ἐνθ' ἄν. [**]

ἀγριαμπελίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀγριαβελίδα Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγριάμπελη, δι' ὃ ἰδ. ἀγριάμπελη.

Τὸ φυτὸν κληματὶς ἢ φλόγιος ἢ εὐσομος (clematis flammula ἢ fragrans) τῆς τάξεως τῶν βατραχιωδῶν (ranunculaceae). Ἰδ. ΠΓεννάδ. 517. Συνών. ἀγριάμπελη 2.

ἀγριαμπελίδι τό, ἀμάρτ. ἡγριαμπελίδ' Πόντ.(Τραπ.)

Ἰσως ἐκ τοῦ ἀγριάμπελη, δι' ὃ ἰδ. ἀγριάμπελη.

Τὸ δένδρον μελία (fraxinus ornus). Συνών. μελιά, φλαμουρξά.

ἀγριαμπελίνα ἡ, Πελοπν.(Λακων.Τριφυλ.) ἀγριομπελίνα Εὐβ.(Κύμ.) Πελοπν.(Φεν.) ἀγριαβελίνα Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀμπελίνα.

Τὸ φυτὸν κληματὶς ἢ κιρρώδης (clematis cirrhosa) τῆς τάξεως τῶν βατραχιωδῶν (ranunculaceae). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγριάμπελη 1. Ἰδ. ΠΓεννάδ. 517. [**]

ἀγριάμπελο τό, ἀμάρτ. ἀγριάβελο Κεφαλλ. Πελοπν.(Μάν. Οἶν.) ἀγριάμπελον Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Τραπ.) ἀγριάμπελο Πόντ. (Ἦφ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀγριάμπελος ἢ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀμπέλι.

1) Ἀγρία ἄμπελος (vitis vinifera silvestris) Πελοπν.(Μάν.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Ἦφ. Τραπ.): Τ' ἀγριάμπελο οὐ φέρε' σταφύλῃ Ἦφ. Συνών. ἀγριόκλημα. 2) Ἀμπελος ἐγκαταλειφθεῖσα, ἀμπέλι ποῦ ἔχει ἀγριέψει Πελοπν.(Μάν.) Συνών. ξάμπελο. 3) Σταφυλὴ ἀγρίας ἀμπέλου Κεφαλλ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγριάβελο Πελοπν.(Μάν. Οἶν.) Ἀγριάμπελα Στερελλ. (Ἀκαρναν.) [**]

ἀγριαμυγδαλῆ ἡ, Κεφαλλ. κ. ἄ. ἀγριομυγδαλῆ Πελοπν.(Μάν.) κ. ἄ. ἀγριομυγδαλῆ Κρήτ.(Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀμυγδαλῆ.

Τὸ φυτὸν ἀμυγδαλὴ ἢ κοινὴ ἀγρία (amygdalus communis silvestris) τῆς τάξεως τῶν ἀμυγδαλοειδῶν (amygdaleae), γλυκεῖα ἢ πικρά. [**]

ἀγριανεμία ἡ, ἀμάρτ. ἀγριανεμία Πόντ.(Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. κ. ἄ.) ἀγριονομία Πόντ. ἀγριανεμία Πόντ.(Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἄνεμος.

Ἀγρίου, ἰσχυροῦ ἀνέμου πνοὴ ἐνθ' ἄν.: Ἀσ' σὴν ἀγριανεμίαν ἐδίκηγαν τὰ θεῖλά μ' Κοτύωρ. || Ἄσμ.

Βάσταξον, κάρδᾶ, βάσταξον, βάσταξον κι ἂν 'κι θέλῃς, ὅσον βαστάζ'νε τὰ δέντρα τὴν ἀγριανεμίαν Χαλδ.

ἀγριάνηθο τό, κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἄνηθο.

Τὸ φυτὸν ἄνηθον τὸ ἄγριον (anethum segetum) τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (umbelliferae) ΘΧελδράχ 42 καὶ ΠΓεννάδ. 117. Πβ. ἄνηθο.

ἀγριάνθρωπος ὁ, κοιν. ἀγριάνθρωπους Στερελλ.(Αἰτωλ. κ. ἄ.) ἀγριάνθρωπος Πόντ.(Κερασ. Τραπ. κ. ἄ.) ἀρκάθρωπος Κύπρ. ἀγριοάνθρωπος Πελοπν.(Μάν.) ἀγριάνθρωπους Θράκ.(Αἰν.) ἀγριάνθρωπος Κρήτ. Πόντ.(Τραπ.) κ. ἄ. ἀγριάνθρωπος Πόντ.(Σάντ.) ἀγριάνθρωπος Πόντ.(Κερασ.) ἀγριάνθρωπους Ἰμβρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀγριάνθρωπος.

1) Ἀνθρωπος ἄγριος, ἀνθρωποφάγος ζῶν εἰς τὰ δάση ἢ εἰς ἐρήμους τόπους Πόντ.(Κερασ.) Πβ. δράκωσ.

2) Ὁ ἀγρίας ψυχῆς ἀνθρωπος, τραχὺς τοὺς τρόπους, ἄξεστος, βάρβαρος, αἰμοβόρος κοιν.: Τί ἀγριάνθρωπος εἶναι αὐτός οὐ τοσπάνους! Αἰτωλ. Οὐδέ, οὐλοῦν ἀγριανθρώπ' καθόντι σὶ τοῦτ' τοῦ χουριό! αὐτόθ. Μ' αὐτιονοῦς τοὺς ἀγριοανθρώπους Μάν. 3) Ὁ ἔχων ὄψιν ἀγρίαν, φοβεράν, ὁ κατεσκληκῶς, ὁ ἐξηλλοιωμένος τὴν ὄψιν Θράκ.(Αἰν.) Πελοπν.(Ἀρκαδ.) Χίος κ. ἄ.: Τί ἀγριάνθρωπος εἶναι! Ἀρκαδ. Γῆ'κι σὺν ἀγριάνθρωπους ἀπ' τῇ γακουπάθεια Αἰν.

4) Εἶδος γλαυκὸς ὑπερμεγέθους Κύπρ.

ἀγριαπέα ἡ, ἀμάρτ. ἀγριαπέα Πόντ.(Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγριάπι.

Ἦσμη ἀχλαδίου.

ἀγριάπι τό, ἀμάρτ. ἀγριάπιν Πόντ.(Κερασ.) ἀγριάπ' Πόντ.(Ἄμισ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀρκάπιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄπιον.

1) Ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας ἀπίου Κύπρ.: Καλὰ τδαί τρώς τ' ἀρκάπ-πια! Συνών. ἀχλάδι. 2) Συνεκδ. αὐτὸ τὸ δένδρον, ἢ ἀγρία ἄπιος Πόντ.(Ἄμισ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀσ' σὰ δέντρα, νιὸ ἔχω, τ' ἔναν ἐν' ἀγριάπ' Σάντ. Χαλδ. Σ' σὴν βρεθὴν ἐκάθουμ'νε ἀφκὰ 'ς ἀγριάπ' (ὑπὸ τὴν ἀγριαπιδεάν) αὐτόθ. Συνών. γκορτσεά.

ἀγριαπίδαρο τό, ἀμάρτ. ἀγριαπιδάρου Καλαβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀπίδαρο.

Τὸ ἄγριον ἄπιον.

ἀγριαπιδεὰ ἡ, Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν.(Ἀρκαδ.) κ. ἄ. ἀγριαπιδεὰ Σίφν. ἀγριοαπιδεὰ Κέρκ. ἀγριοπιδεὰ Πελοπν.(Μεσσ.) ἀγριαπιδεὰ Πελοπν.(Λακων.) ἀγριαπιδεὰ Πελοπν.(Λακων.) ἀγριαπιδεὰ Καλαβρ.(Μπόβ.) ἀγριαπιδεὰ Καλαβρ.(Ροχούδ.) ἀρκάπ-ποδκεὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. ἀπιδεὰ. Διὰ τὸν τύπ. ἀρκάπ-ποδκεὰ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,201.

1) Ἡ ἀγρία ποικιλία τῆς ἀπίου, ἄπιος ἢ ἀμυγδαλοειδῆς (pyrus amygdaliformis), ἢ τῶν ἀρχαίων ἀχράς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγριαχλάδα, ἀγριαχλαδέα, γκορτσεά. Ἰδ. ΘΧελδράχ 33 καὶ ΠΓεννάδ. 129. 2) Τὸ ὁμοίωφυλλον πρὸς τὴν ἀγριαπιδεάν δένδρον φιλύρα ἢ κοινὴ (tilia vulgaris ἢ intermedia) τῆς τάξεως τῶν φιλυρωδῶν (tiliaceae) Κέρκ. [**]

